

SYLVIA
PLATH

STIKLO
GAUBTAS

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Akstinienė

KULTINĖS KNYGOS

Sofoklis

Vilnius, 2020

Elizabetai ir Deividui

I skyrius

Tą keistą, tvankią vasarą į elektros kėdę pasodino Rozenbergus*, o aš nežinojau, ką veikiu Niujorke. Mane glumina egzekucijos. Ima pykinti, vos pagalvojus apie elektros kėdę, o laikraščiuose dabar apie tai tik ir rašoma – antraštės spoksos į mane kiekvienoje sankryžoje ir prie priplėkusių, žemės riešutais atsiduodančių kiekvieno metro tunelio žiočių. Aš čia niekuo dėta, bet vis svarstau, kaip jaučiasi žmogus, kuriam gyvam sudeginami visi nervai.

Manau, tai būtų baisiausias dalykas pasaulyje.

Niujorke nėra gera. Tarsi saldus sapnas devintą ryto išgauroja nereali kaimiška gaiva, kažkaip prasismelkusi į miestą nakčia. Pilki miražai granito kanjonų dugne, karštos gatvės mirga saulėje, žvilga ir spirga automobilių stogai, o sausos peleninės dulkės graužia man akis ir gerklę.

Vis girdžiu apie Rozenbergus per radiją ir biure, galiausiai nebegaliu apie juos negalvoti. Taip jau yra buvę, kai pirmą kartą pamačiau lavoną. Praėjus daugybei savaitių, lavono galva – ar tai, kas iš jos liko, – plaukiojo virš mano kiaušinių

* Julijus ir Etelė Rozenbergai buvo apkaltinti, kad Amerikos atominės bombos kūrimo paslaptis perdavė Sovietų Sąjungai. Ši pora buvo vieninteliai šnipai, nuteisti mirties bausme per Šaltąjį karą. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

ir kumpio per pusryčius ir už Badžio Vilardo, kuris ir buvo kaltas dėl to, kad pamačiau numirėlį, veido. Netrukus pasijutau, lyg tą lavono galvą tampyčiau visur su savim ant virvutės, tarsi juodą benosį balioną, dvokiantį actu.

Žinojau, kad tą vasarą jaučiausi kažkaip ne taip, nes galėjau galvoti tik apie Rozenbergus ir apie tai, kokia kvaila buvau, kad nusipirkau tuos nepatogius brangius drabužius, kurie suglebę it žuvys kadaruoja mano spintoje, ir kas atsitiko, kad visi mano nedideli laimėjimai koledže, kuriuos taip džiugiai skaičiavau, išgaravo Medisono aveniu su lygaus marmuro ir veidrodinio stiklo fasadais.

Dabar turėjo būti gražiausi mano gyvenimo metai.

Man turėjo pavydėti tūkstančiai kitų į mane panašių merginų iš Amerikos koledžų, visos jos tik ir troško stypčioti su kaip tik tokiais septinto dydžio natūralios odos batais – juos drauge su juodu natūralios odos diržu ir juoda natūralios odos pinigine nusipirkau Blumingdeile per priešpiečius. Ir kai mano nuotrauka pasirodė žurnale, kuriame mūsų dirbo dvylika, – „Starlight Roof“ naktiniame klube gėriau martinį, apsvilkusi aptemptą sidabro spalvos brokato korsetą ir didelį debesį primenantį balto tiulio sijoną, su keletu nepažįstamų jaunuolių, kurie ta proga išsinuomojo ar pasiskolino amerikietiškus smokingus, – visi turėjo galvoti, kad patekau į tikrą gyvenimo sūkurį.

Pažvelk, kas gali nutikti šioje šalyje, bus kalbama. Mergaitė devyniolika metų gyvena kažkokiam atokiame miesteliūkštyje, ji taip skursta, kad net žurnalo neišgali nusipirkti, o paskui studijuoja filologiją koledže, šen bei ten laimi prizą ir galiausiai ima vairuoti Niujorką kaip nuosavą mašiną.

Bet aš nieko nevairavau, net savęs. Tiesiog išriedėdavau iš savo viešbučio į darbą ir į vakarėlius, o iš vakarėlių į viešbutį ir vėl į darbą tarsi bejausmis troleibusas. Turbūt turėjau jausmis susijaudinusi, kaip dauguma kitų merginų, bet negalėjau prisiversti. Jaučiausi labai rami ir labai tuščia, kaip koks bukai skriejantis chaoso supamas uragano centras.

Viešbutyje mūsų buvo dvylika.

Mes visos rašėme esė, straipsnius, eiles ir madų anotacijas ir laimėjome madų žurnalo konkursą, o kaip prizą gavome darbus Niujorke mėnesiui, apmokėtas išlaidas, šūsnis priedų, pavyzdžiui, bilietus į baletą, kvietimus į madų šou, šukuosenas garsioje brangioje kirpykloje, galimybes susitikti su trokštamoje srityje daug pasiekusiais žmonėmis, be to, mums patarė, kaip pasidaryti prie mūsų gymio derantį makiažą.

Vis dar turiu dovanotus makiažo reikmenis, tinkančius rudaakei ir rudaplaukei: į mažą paaukuotą dėžutę su veidrodėliu viename šone įdėtas pailgas rudo tušo buteliukas su šepetuku, apvalus mėlynų šešėlių vokams indelis, į kurią telpa piršto galiukas, ir trys lūpdažiai – nuo raudono iki violetinio. Dar turiu baltą plastikinį saulės akinių dėklą, papuoštą spalvotomis kriauklėmis, blizgučiais ir žalia plastikine jūrų žvaigžde.

Suvokiau, jog šios dovanos firmoms yra nemokama reklama, bet negalėjau to vertinti pašaipiai. Man buvo baisiai malonu jausti ant mūsų besipilantį dovanų lietu. Po to ilgai buvau kažkur nukišusi tas dovanas, bet vėliau, kai atsigavau, išsitraukiau ir iki šiol jas laikau namuose. Kartais pasidžiau lūpdažiais, o praėjusią savaitę nupjoviau plastikinę jūrų žvaigždę nuo saulės akinių dėklo, kad su ja pažaistų kūdikis.

Taigi viešbutyje mūsų buvo dvylika, tame pačiame sparne, tame pačiame aukšte, gretimuose vienviečiuose kambariuose. Tai man priminė bendrabutį koledže, o ne tikrą viešbutį – turiu galvoje viešbutį, kur tame pačiame aukšte gyvena ir vyrai, ir moterys.

Viešbutis „Amazonė“ buvo skirtas tik moterims, ir daugiausia čia buvo mano bendraamžių, turtingų tėvų dukrelių: jie norėjo būti tikri, kad dukros gyvens ten, kur jų nepasieks ir neapgaus vyriškiai; visos jos lankė snobiškas sekretorių mokyklas, pavyzdžiui, Keitės Gibs, kur eidamos į klasę turėjo mūvėti skrybėles, kojines ir pirštinaites, ar ką tik baigė tokias mokyklas ir dirbo administratorių ar jaunesniųjų administratorių padėjėjomis ar tiesiog šlaistėsi Niujorke, tikėdamosi ištekėti už kokio sėkmingo vyruko.

Šios merginos baisiai nuobodžiavo. Soliariume ant stogo stebėjau, kaip jos žiovauja, lakuoja nagus ar mėgina neprarasti Bermudų įdegio, ir atrodė, kad joms klaikiai nuobodu. Pasikalbėjau su viena jų – jai įkyrėjo jachtos, įkyrėjo skraidyti lėktuvu, įkyrėjo slidinėti Šveicarijoje per Kalėdas ir įkyrėjo vyrai Brazilijoje.

Nuo tokių merginų man darosi bloga. Aš taip pavydžiu, kad man net žadą atima. Aš, devyniolikmetė, dar nė karto nebuvau išvykusi iš Naujosios Anglijos, išskyrus šią kelionę į Niujorką. Tai mano pirma didžioji galimybė, bet aš dykinėju, ir ji teka man pro pirštus tarsi vanduo.

Manau, dėl kai kurių mano bėdų kalta Dorina.

Anksčiau nepažinojau tokių merginų kaip Dorina. Ji atvyko iš valstybinio merginų koledžo Pietuose, šviesūs balti plaukai tarsi cukraus vata supo jos galvą, mėlynos akys priminė perregimus agato rutuliukus, tvirtus, blizgančius ir nedūž-

tančius, ir ji nuolat pašaipiai šypsojosi. Nesakau, kad piktai, ji šaipėsi smagiai, paslaptینگai, tarsi visi ją supantys žmonės būtų kvailučiai, o ji panorėjusi galėtų papasakoti apie juos keletą gerų anekdotų.

Dorina tučtuojau išskyrė mane iš kitų. Šalia jos jaučiausi, it būčiau kur kas sąmojingesnė už kitas, o ji iš tiesų buvo tikra linksmuolė. Ji sėdėdavo šalia manęs prie posėdžių stalo, ir kai kalbėdavo kviestinės įžymybės, šnibždėdavo man į ausį sąmojingas sarkastiškas pastabėles.

Ji sakė, kad jos koledže merginos neatsiliko nuo mados: jų visų rankinės buvo iš tos pačios medžiagos kaip ir jų suknutės, tad kiekvieną kartą persirengusios jos turėdavo derančią rankinę. Aš susižavėjau. Atrodė, kad visas jų gyvenimas – nuostabus, įmantrus dekadansas, kuris traukė mane it magnetas.

Vieną vienintelį kartą Dorina mane išbarė – už tai, kad nerimavau, ar atliksiu savo darbo užduotį laiku.

– Ko tu suki sau galvą? – Dorina, apsvilkusi persiko spalvos chalatu, išsidrėbė ant mano lovos, ėmė dildyti ilgus, nuo nikotino pageltusius nagus, kol spausdinau interviu su bestselerių rašytoju planą.

Dar štai kas – kitos mūsų merginos vilkėdavo krakmolytus medvilninius plonus naktinukus ir dygsniuotus chalatus, na, gal dar frotinius chalatus, juos apsisiausdavo ir paplūdimy, o Dorina puošdavosi nailoniniais nėrinuotais perregimais naktiniais iki žemės bei nuodėmės vertais chalatėliais, kurie įsielektrinę lipdavo jai prie kūno. Ji įdomiai kvėpėdavo, lyg ir prakaitu, jos kvapas prisiminė man grublėtus paparčio lapus, juos nuskynus ir sutrynus pirštais pasklinda muskuso kvapas.

– Juk žinai, kad senei Džei Si nusispyjaut, ar straipsnį paduosi rytoj, ar pirmadienį, – Dorina užsidedė cigaretę ir ėmė

lėtai pūsti pro šnerves dūmus, jie paslėpė jos akis po šydu. – Džei Si tikra baidyklė, – ramiai tęsė Dorina. – Lažinuosi, kad senis jos vyras, prieš priedamas užgesina visas šviesas, nes kitaip apsivemtų.

Džei Si buvo mano viršininkė ir, kad ir ką šnekėjo Dorina, man ji labai patiko. Ji nebuvo viena iš madų žurnalo isterikių su dirbtinėmis blakstienomis ir paikais papuošalais. Džei Si buvo protinga, taigi buvo galima nekreipti dėmesio į siaubingą jos išvaizdą. Ji mokėjo porą užsienio kalbų ir pažinojo visus geriausius šio verslo žurnalistus.

Mėginau įsivaizduoti, kaip Džei Si nusivelka griežtą dalykinį kostiumėlį, nusiima skrybėlaitę ir gula į lovą su savo storuliu vyru, bet nieko neišėjo. Man visada baisiai sunku įsivaizduoti žmones, drauge gulinčius lovoje.

Džei Si norėjo mane šio bei to išmokyti, – visos senos damos, kurias kada nors pažinojau, to norėjo, bet staiga ėmiau manyti, kad neturiu ko iš jų pasimokyti. Uždėjau dangtį ant savo rašomosios mašinėlės ir spustelėjau, kad užsitrenktų.

Dorina nusišypsojo.

– Gudruolė.

Kažkas pabeldė į duris.

– Kas ten? – nesivarginau atsistoti.

– Tai aš, Betsė. Ar eisi į vakarėlį?

– Tikriausiai, – vis dar nėjau prie durų.

Betsė atkako tiesiai iš Kanzaso su švytuojančia geltona arklio uodega ir saldžia Sigmos seserijos šypsena. Pamenu, kad kartą dvi iš mūsų į biurą pasikvietė kažkoks mėlyngurklis TV prodiuseris su dryžuotu kostiumu, norėdamas pažiūrėti, ar išmanome ką nors, ką jis galėtų pritaikyti programai, ir Betsė pradėjo pasakoti apie ūkininkus, kurie augina kukurū-

zus Kanzase. Ji taip įsijautė taukšt apie tuos prakeiktus kuku rūzus, kad prodiuseriui net ašarėlė nuriedėjo, tik jis pasakė, kad, deja, negalėsiaš to panaudoti.

Vėliau grožio skilties redaktorė įtikino Betsę nusikirpti plaukus ir padarė ją viršelio mergina, ir aš vis dar šen bei ten matau jos veidą, besišypsantį tose „P. K. žmona vilki B. H. Wragge“ reklamosė.

Betsė visada pasikviesdavo mane daryti ką nors kartu su ja ir kitomis merginomis, tarsi būtų mėginusi mane kaip nors išgelbėti. Ji niekada nesikviesdavo Dorinos. Dorina slapta pravardžiudavo ją kauboje Poliana*.

– Ar norėsi važiuoti mūsų taksi? – paklausė Betsė už durų.

Dorina papurtė galvą.

– Nesirūpink, Betsė, – šūktelėjau. – Važiuosiu su Dorina.

– Okei, – išgirdau, kaip Betsė nutapsi koridoriumi.

– Pabūsim, kol nusibos, – Dorina užgesino cigaretę į mano naktinės lemputės gaubtą, – paskui varysim į miestą. Tie čia rengiami vakarėliai primena šokius mano senos mokyklos sporto salėj. Kodėl jos visada sukasi apie vaikus iš Jeilio? Juk jie bukalgalviai!

Badis Vilardas lankė Jeilį, bet kai dabar pagalvoju, jis tikrai buvo kvailas. Na taip, jis sugebėdavo gaut gerus pažymius ir užmezgė romaniūkštį su kažkokia baisia padavėja Glede iš Kyšulio, bet neturėjo intencijos nė per nago juodymą. O Dorina jos turėjo. Viskas, ką ji sakė, buvo tarsi slaptas balsas, sklindantis tiesiai iš mano kūno.

* Toks yra E. H. Porter apysakos pagrindinės veikėjos vardas.

Mes įstrigome pavakario spūstyje. Mūsų taksi įsispraudė už Betsės taksi ir priešais taksi su keturiomis kitomis merginomis ir nejudėjo iš vietos.

Dorina atrodė šauniai. Ji vilkėjo baltą nériniuotą suknetę be petnešėlių, užsegta užtrauktuku virš aptempto korseto, kuris paryškino jos liemens įlinkį bei vaizdingai išpūtė krūtinę ir klubus, o jos blyškiai papudruota oda buvo bronzinio atspalvio. Dorina kvepėjo aitriai tarsi visa kvepalų parduotuvė.

Aš vilkėjau siaurą juodą česučios suknelę, kuri kainavo man keturiasdešimt dolerių. Tai buvo dalis mano stipendijos, kurią ėmiau leist sužinėjusi, kad esu viena laimingųjų, vykstančių į Niujorką. Suknelė buvo sukirpta taip keistai, kad po ja negalėjau vilkėti jokių apatinių, bet tai nebuvo labai svarbu, nes esu kaulėta kaip berniukštis ir tik truputį garbanota, ir man patinka jaustis beveik nuogai karštomis vasaros naktimis.

Tačiau mieste mano įdegis išbluko. Atrodžiau kaip pageltusi kinė. Paprastai būčiau nerimavusi dėl suknelės ir keistos veido spalvos, bet su Dorina pamiršau visus rūpesčius. Jaučiausi išmintinga ir velniškai kandi.

Bare po dryžuotu tentu stovėjo ir dėbsojo į mūsų taksi vyras su mėlynais vilnoniais marškiniais, juodomis medvilninėmis kelnėmis ir išdirbtos odos kaubojaus batais; kai jis leidosi mūsų link, man nekilo jokių iliuzijų. Puikiai žinojau, kad jis ateina pas Doriną. Jis vinguriavo tarp stovinčių mašinų ir pasilenkęs žaviai atsirėmė į atidarytą mūsų mašinos langą.

– Ir ką gi, jei galiu paklausti, dvi gražios mergytės veikia vienos taksi tokį gražų vakarą?

Jis nusišypsojo – jo dantys buvo dideli, platūs ir balti kaip iš dantų pastos reklamos.

– Keliaujam į vakarėlį, – išpyškinau, nes Dorina staiga tapo kurčia kaip kelmas ir ėmė abejingai knibinėti baltais nėriniais apsiūtą rankinę.

– Tai nuobodu, – supeikė vyriškis. – Gal judvi prisijungtumėt prie manęs ir išlenktumėt porą taurelių štai ten, bare? Manęs laukia keli draugužiai.

Jis smakru parodė keletą kasdieniškai apsirengusių vyrų, sliūkinėjančių aplink tentą. Jie sekė jį žvilgsniu, o kai jis atsuko, ėmė kvatotis.

Šis juokas turėjo mane įspėti. Tai buvo grėslus, visažinis prunkštimas, tačiau pajutau, kad automobiliai tuoj tuoj ims važiuoti, ir žinojau – jei užsispirsiu, po dviejų sekundžių imsiu gailėtis, kad atsisakiau likimo dovanotos progos pamatyti daugiau Niujorko, ne vien tai, ką žurnalo darbuotojai taip kruopščiai mums suplanavo.

– Kaip, Dorina? – pasiteiravau.

– Kaip, Dorina? – pakartojo vyras ir plačiai nusišypsavo.

Dabar negaliu prisiminti, kaip jis atrodė, kai nesišypsodavo. Manau, kad jis nuolat šypsosi. Toks jau jis buvo – plačiai besišypsantis.

– Ką gi, gerai, – pasakė man Dorina.

Atidariau dureles, mes išlipome iš taksi kaip tik tada, kai jis vėl ėmė judėti į priekį, ir pasukome baro link.

Klaikiai sužviegė stabdžiai, pasigirdo duslus dunkstelėjimas.

– Ei, jūs! – iš įtūžio net violetinis mūsų taksisto veidas pasirodė lange. – Ką čia išdarinėjat?

Jis sustabdė taksi taip staigiai, kad kitas, važiuavęs iš paskos, bedėsi jam į užpakalį, ir mes pamatėme, kaip keturios viduje sėdinčios merginos sumojuoja rankom ir mėgina atsikelti nuo grindų.

Vyras nusijuokė, paliko mus šalikelėje, grįžo, padavė čekį vairuotojui, visiems garsiai signalizuojant ir kai kam rėkiant, paskui pamatėme, kaip merginos iš žurnalo tolsta mašinų eilėje – tarsi vestuvėse vienas taksi būtų važiuavęs paskui kitą vien su pamergėmis.

– Eikš čia, Frenki, – pasakė vyras vienam savo sėbrui, ir žemaūgis susiraukęs vaikinukas atsiskyrė nuo grupelės ir įėjo į barą drauge su mumis.

Tokių vaikinių aš tiesiog negaliu pakęsti. Be batų mano ūgis yra penkios pėdos ir dešimt colių, o kai būnu su žemu vyru, šiek tiek susikūprinu ir suglembu, tad atrodau žemesnė ir jaučiuosi nerangi, it klipata, it klounas cirke.

Akimirką labai vyliausi, kad gal susiporuosim pagal ūgį, taip atitekčiau vyrui, kuris pirmas mus užkalbino, o jo ūgis – kokios šešios pėdos, bet jis nuėjo tiesiai prie Dorinos nė nepažvelgęs į mane antrą kartą. Mėginau apsimesti, kad nematau Frenkio, risnojančio man prie alkūnės, ir atsisėdau prie staliuko arčiau Dorinos.

Bare buvo taip tamsu, kad nemačiau beveik nieko, tik Doriną. Baltaplaukė, su balta suknele, ji buvo dar baltesnė – atrodė kaip sidabrinė. Tikriausiai ji atspindėjo neono lempas virš baro. Pasijutau tirpstanti šešėliuose tarsi žmogaus, kurio niekada anksčiau nebuvau mačiusi, negatyvas.

– Na, ko užsisakysim? – plačiai nusišypsojęs paklausė vyras.

– Aš gal gersiu kokteilį su degtine, – pasakė man Dorina.

Visada suglumdavau, kai reikėdavo užsisakyti gėrimų. Neskylriau viskio nuo džino, niekada nepavykdavo užsisakyti gėrimo, kurio skonis man tikrai patiktų. Badis Vilardas ir kiti mano pažįstami vaikinai iš koledžo paprastai neturėdavo tiek pinigų, kad galėtų nusipirkti alkoholinių gėrimų, arba niekino geriančius. Keista, bet daug koledžo vaikinių negėrė ir nerūkė.

Atrodė, kad aš pažįstu juos visus. Badis Vilardas kažkada nuėjo ir nupirko mums butelį „Dubbonet“, bet tik todėl, jog mėgino įrodyti, kad ir būdamas medicinos studentas gali būti estetas.

– Išgersiu degtinės, – pasakiau.

Vyras kiek įdėmiau pažvelgė į mane:

– Skiestos kuo nors?

– Grynos, – atsakiau. – Visada geriu neskiestą.

Galvojau, kad apsikvailinsiu, jei sakysiu, kad gersiu ją su ledu, soda, džinu ar dar kuo. Kartą mačiau degtinės reklamą: tiesiog mėlynai apšviesta pilna degtinės stiklinė, stovinti vidury pusnies. Ta degtinė atrodė tyra ir švari it vanduo, tad pamaniau, kad bus puiku išgerti grynos degtinės. Svajojau kurią dieną užsisakyti gėrimo ir įsitikinti, kad jis puikaus skonio.

Priėjus padavėjui, vyras užsakė visiems keturiems gėrimų. Šiame miesto bare, apsirengęs kaubojiškais drabužiais, jis jaučėsi kaip namie, tad pagalvojau, kad gal jis – kokia įžymybė.

Dorina tylėjo, ji tik žaidė su padėkliuku ir galiausiai užsidegė cigaretę, bet atrodė, kad vyriškiui tai nesvarbu. Jis vis dar žiūrėjo į ją taip, kaip žmonės spokso į didžiulę baltą papūgą arą zoologijos sode, laukdami, kol ji prabils žmogaus balsu.

Atnešė gėrimus, ir maniškis atrodė tyras ir švarus, visai toks, kaip toje degtinės reklamoje.

– Kuo užsiimi? – paklausiau vyro, norėdama sutrikdyti tylą, tvyrančią aplink mane, tankią it džiunglių žolė. – Tiksliau, ką veiki čia, Niujorke?

Lėtai, rodos, milžiniškomis pastangomis, vyras atplėšė žvilgsnį nuo Dorinos peties.

– Aš diskžokėjas, – atsakė. – Tikriausiai esi apie mane gir-dėjus. Esu Lenis Šeperdas.

– Aš tave žinau, – staiga prabilo Dorina.

– Džiaugiuosi, meilute, – atsiliepė vyras ir nusikvatojo. – Tai praverčia. Esu velniškai įžymus.

Paskui Lenis Šeperdas įbedė akis į Frenkį.

– Sakyk, iš kur atvykai? – paklausė Frenkis ir staigiai atsi-tiesė. – Kuo tu vardu?

– Ši – Dorina, – Lenis nuslydo delnu per nuogą Dorinos ranką ir spustelėjo ją.

Aš nustebau, kad Dorina nekreipia dėmesio į tai, ką jis daro. Ji tiesiog sėdėjo tarsi išbalinta blondinė negrė balta suk-nute ir melancholiškai siurbčiojo savo gėrimą.

– Aš Elė Higinbotom, – pasakiau. – Atvažiavau iš Čika-gos, – pasakiusi tai, pasijutau saugesnė. Nenorėjau, kad tai, ką sakysiu ar darysiu šįvakar, sietųsi su manimi, tikruoju mano vardu ir tuo, kad atvykau iš Bostono.

– Ką gi, Ele, gal šiek tiek pašoktume, kaip manai?

Pagalvojusi, kad šoksiu su šiuo neūžauga, avinčiu oranži-nius zomšinius batus su platformomis ir vilkinčiu trumpus marškinėlius ir nutįsusį žydrą sportinį švarką, ėmiau juoktis. Jei jau ką niekinu, tai vyrus su žydrais drabužiais. Jie gali būti juodi ar pilki, ar net rudi. Bet tik ne žydri.

– Neturiu nuotaikos, – šiurkščiai atrėžiau, atsukdama jam nugarą ir prislinkdama kėdę arčiau Dorinos ir Lenio.

Dabar atrodė, kad tie du pažįstami jau daugelį metų. Do-rina sėmė ilgu sidabrinio šaukštuku vaisių gabalėlius iš tau-rės dugno, o Lenis kriuksėjo kas kartą, kai tik ji pakeldavo šaukštuką prie lūpų, ir apsimesdamas šunimi ar koku kitu gyvūnu mėgindavo išgriebti vaisių iš šaukštuko. Dorina ki-keno ir toliau graibė vaisius.

Ėmiau galvoti, kad degtinė – kaip tik tas gėrimas, kokio ieškojau. Skoniu ji nebuvo panaši į nieką, bet slydo tiesiai į

mano skrandį kaip koks kardų rijiko kardas, o aš jaučiausi galinga tarsi dievas.

– Geriau jau eisiu, – Frenkis atsistojo.

Nelabai aiškiai jį mačiau, nes bare tvyrojo prieblanda, bet pirmą kartą išgirdau, koks aukštas ir kvailas jo balsas. Niekas nekreipė į jį jokio dėmesio.

– Ei, Leni, tu man ši tą skolingas. Atmink, Leni, tu man ši tą skolingas, ar ne, Leni?

Maniau, keista, kad Frenkis mūsų akivaizdoje primena Leniui, jog šis jam ši tą skolingas, juk mes pašalinės, bet Frenkis tol stovėjo, kartodamas tą patį, kol Lenis įgrūdo ranką kišenę, ištraukė didelį ritinį žalių banknotų, atskyrė vieną ir atidavė Frenkiui. Ten buvo gal dešimt dolerių.

– Užsikimšk ir mauk iš čia.

Akimirką pamaniau, kad Lenis kreipiasi ir į mane, bet paskui išgirdau Doriną sakant:

– Eisiu, jei eis ir Elė.

Reikia pripažinti, ji šauniai tarė mano netikrą vardą.

– O, Elė eis, argi ne, Ele? – Lenis man mirktelėjo.

– Aišku, eisiu, – pasakiau. Frenkis išgaravo naktyje, taigi pamaniau, jog turiu laikytis prie Dorinos. Norėjau pamatyti kuo daugiau.

Man patinka stebėti kitus žmones kritiškose situacijose. Jei kelyje įvyksta avarija ar gatvės muštynės, ar man pasiūlo apžiūrėti žmogaus vaisių, užmarinuotą laboratoriniame stiklainyje, sustingstu ir stebeiliju taip atidžiai, jog įsimenu amžiams.

Iš tiesų šitaip sužinau daug dalykų, kurių net nebūčiau įtarusi esant, ir net kai apstulbštu ar pasidaro bloga, niekada neišsiduodu, apsimetu, kad man tai įprasta.